

ling; har der hos en Del Medlemmer hersket nogen Ængstelse for at gaa til Foranstaltninger af den Art, som her er foreslaaede. Under Udvalgets Arbejde er der imidlertid fremkommet saa mange Oplysninger om den Nødstilstand, der paa dette Omraade er til Stede, om de triste Forhold, hvorunder allerede nu Hundreder af Familier lever, om, hvorledes Bolignøden breder sig, og hvorledes den truer med at blive langt stærkere fra April Flyttedag. Endelig er det oplyst, hvorledes der allerede er planlagt en hel Række Nedrivninger af Bygninger, der nu benyttes til Beboelse, men fremtidig skal give Plads for Forretningslokaler af den ene eller anden Art. Disse Oplysninger har været af en saadan Art, at det viste sig, at der indenfor Udvalget ikke fandtes noget Medlem, der turde tage Ansvaret for at standse det her foreliggende Lovforslag, ja ikke en Gang for at forsinke det. Forholdet er det, at skal der handles her, maa der handles hurtigt. Helst skulde egentlig disse Foranstaltninger være kommet noget nær som et Lyn fra klar Himmel. Hvis der bliver for lang Frist for de Husejere, der har planlagt Ombygninger, vil de f. Eks. med Hensyn til Afslutning af Entrepriskontrakter, Udleje og ved Hjælp af en Række andre Foranstaltninger kunne vanskeliggøre Standsningen af Nedrivningsarbejder i den Grad for Kommunerne, at den næsten bliver uoverkommelig, dels som Følge af, at Erstatningerne bliver alt for store, dels fordi Erstatningskravene bliver saa indviklede og tvivlsomme, at man ikke kan overse Følgerne af de Foranstaltninger mod Nedrivningen, som man maatte træffe. Under disse Omstændigheder har Udvalget bestræbt sig for at gøre Lovforslaget saa klart som muligt og særlig for at faa Erstatningsreglerne saa tydelige og retfærdige som muligt.

Jeg skal tillade mig at gennemgaa de stillede Ændringsforslag, idet jeg selvfølgelig udelukkende holder mig til de Ændringsforslag, der er stillede af hele Udvalget. Og jeg tager da først Ændringsforslag Nr. 2. Dette Forslag optager blot i Lovens Tekst en Forudsætning, der allerede har været opstillet af Boligkommissionen. Denne har i sin Henvendelse til Indenrigsministeriet, som er optrykt i Bemærkningerne til Lovforslaget, udtalt, at man betragter det som en Selvfølge, at Tilladelse til Nedrivning af Ejendom ikke skulde nægtes, naar „Bygherren“ tilbyder for Nedrivningen andetsteds at opføre nye

Lejligheder, der i Antal svarer til dem, som skal nedrives, og der er Grund til at antage, at disse nye Lejligheder ellers ikke vilde blive opført, samt at de ikke er til Hinder for anden Byggevirksomhed“. Som sagt, det har været Boligkommissionens Forudsætning, at et Foretagende ikke skulde kunne hindres, naar der stilles et Tilbud som det nævnte, og da der faktisk allerede foreligger Tilfælde, hvor en saadan Bestemmelse kan tænkes benyttet, har Udvalget ønsket at optage den omtalte Bestemmelse i selve Lovens Tekst.

Jeg vender mig saa til Ændringsforslaget under Nr. 5, der angaar Reglerne for Erstatning. For at dette Forslag skal kunne forstaaes, maa jeg først gøre opmærksom paa, at det drejer sig om saadanne Tilfælde, hvor en allerede paabegyndt Nedrivning standses. I saa Fald byder Lovforslaget kun Erstatning for Indtægtstab, der er en Følge af Afsavn af Vederlag for Brugen af Ejendommen, samt for direkte Udgifter dels i Anledning af den stedfundne Nedrivning, dels i Anledning af Tilbageførelse af Ejendommen til beboelig Stand. Derimod er der ikke i Lovforslaget omtalt Erstatning for direkte Udgifter af anden Art. Udvalget har ment, at det maatte være en Selvfølge, at den Ejer, der i god Tro har paabegyndt saadanne Foranstaltninger som dem, Talen her er om, ikke bør lide noget direkte Tab, og vi har derfor foreslaaet at udvide Erstatningsbestemmelsen til ogsaa at omfatte enhver anden Udgift, som paaføres Ejeren ved Kommunalbestyrelsens Bestemmelse. For at Betydningen af dette Forslag skal forstaaes, skal jeg pege paa, at det f. Eks. kan tænkes, at en Ejer, der har paabegyndt Nedrivningen af sin Ejendom, allerede har afsluttet Kontrakter med Entreprenører eller Leverandører om Udførelsen af videregaaende Arbejder eller om videre Leverancer, ligesom det ogsaa kan tænkes, at Ejeren allerede har udlejet de Lokaler, der er projekterede at skulle findes i den genopførte Ejendom. I alle disse Tilfælde maa han være belavet paa at faa et Erstatningskrav paa Halsen, et Søgmaal maaske, og det ligger i Sagens Natur, at det ikke maa være Ejeren, men det offentlige, i dette Tilfælde Kommunen, der maa bære de herved opstaaede Tab.

Jeg bør, naar jeg taler om Ændringsforslag Nr. 5, med det samme omtale Ændringsforslag Nr. 7, idet dette berører et ganske tilsvarende Forhold. For de Tilfældes Vedkommende, hvor det ikke